

Sygn. akt V GC 2375/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

7 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu - V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Izabela Foksińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Karolina Marcinkowska

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2021 roku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Centrala Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w K.**

przeciwko **C. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego C. K. na rzecz powoda (...) Centrala Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w K. kwotę 37.448,89 zł (trzydzieści siedem tysięcy czterysta czterdzieści osiem złotych i osiemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od następujących kwot i dat:

- od kwoty 84,60 zł od dnia 30 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 9.752,71 zł od dnia 15 listopada 2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 10.620,87 zł od dnia 15 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.856,24 zł od dnia 15 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 11.416,75 zł od dnia 15 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.957,72 zł od dnia 15 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego C. K. na rzecz powoda (...) Centrala Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w K. kwotę 5.490,00 zł (pięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zwraca powodowi (...) Centrala Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej z siedzibą w K. ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 200,00 zł (dwieście złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki;

IV. zwraca pozwanemu C. K. ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 147,48 zł (sto czterdzieści siedem złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki;

V. oddala wniosek o nadanie wyrokowi rygору natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt V GC 2375/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Centrala spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w K. domagał się zasądzenia od pozwanego C. K. kwoty 37.448,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od wskazanych w pozwie kwot i dat. Powód wskazał, że sprzedał i wydał pozwanemu towary, a ten nie uiścił za nie ceny i to mimo pisemnego uznania długu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 lipca 2019 roku Sąd Rejonowy w Toruniu uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa. Wskazał, że nie zamawiał u powoda towarów wymienionych w fakturach. Zakwestionował również otrzymanie tych towarów. Oświadczył, że nie podpisał, nie otrzymał i nie zaksięgował faktur wystawionych przez powoda. Stwierdził, że nie podpisywał dokumentów WZ i nie upoważniał innego podmiotu do odbioru towarów. Wskazał nadto, że uchyla się od oświadczenia o uznaniu długu, jako złożonego pod wpływem błędu.

Sąd ustalił, co następuje:

C. K. od 2001 roku prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...), zajmując się głównie robotami budowlanymi związanymi ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieskalnych.

(dowód: wydruk z (...) k. 112)

W 2018 roku C. K. wykonywał prace wykończeniowe na zlecenie R. W.. Inwestycja polegała na zaadaptowaniu domu weselnego w B. na pensjonat dla seniorów. Zgodnie z umową, poza oknami i drzwiami, to C. K. miał dostarczyć materiały budowlane. R. W. nie upoważniał C. K. do dokonywania zakupów w swoim imieniu.

Przed rozpoczęciem robót C. K. i jego syn oraz R. W. stawili się w hurtowni (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K., gdzie spotkali się z pracownikiem spółki – (...). C. K. zapowiedział wówczas, że będzie zamawiał w (...) Centrala spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w K. towary potrzebne do wykonania prac w B.. C. K. upoważnił do obioru materiałów swojego syna i R. W..

(dowody: zeznania świadka R. W. złożone na rozprawie w dniu 2 marca 2020 r., od 00:04:09 do 00:18:53 nagrania; zeznania świadka J. C. złożone na rozprawie w dniu 8 lipca 2020 r., od 00:07:29 do 00:18:27 nagrania; zeznania świadka M. S. złożone na rozprawie w dniu 7 stycznia 2021 r., od 00:03:11 do 00:14:28 nagrania)

W okresie od 10 października do 19 grudnia 2018 roku (...) Centrala spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w K. sprzedał i wydał C. K. towary w postaci materiałów budowlanych. Zamówienia składał w (...) Centrala spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w K. C. (...) lub jego syn. (...) odbierał C. K. osobiście lub robił to w jego imieniu jego syn lub R. W.. Na potwierdzenie wydania towarów (...) Centrala spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w K. wystawił dokumenty wydania WZ, który były podpisywane przez każdorazowych odbiorców. Na łączną liczbę 84 dokumentów wydania, 17 z nich podpisał R. W.. (...) Centrala spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w K. wystawiał C. K. faktury zbiorcze, obejmujące towary wydane na podstawie wielu dokumentów WZ.

Z tytułu sprzedaży powyższych towarów powód wystawił na rzecz C. K. następujące faktury VAT:

1. nr (...) z dnia 15 października 2018 r. na kwotę 5.844,60 zł brutto, płatną do dnia 29 października 2018 r.;
2. nr (...) z dnia 31 października 2018 r. na kwotę 9.752,71 zł brutto, płatną do dnia 14 listopada 2018 r.;
3. nr (...) z dnia 30 listopada 2018 r. na kwotę 10.620,87 zł brutto, płatną do dnia 14 grudnia 2018 r.;

4. nr (...) z dnia 30 listopada 2018 r. na kwotę 2.856,24 zł brutto, płatną do dnia 14 grudnia 2018 r.;
5. nr (...) z dnia 31 grudnia 2018 r. na kwotę 11.416,75 zł brutto, płatną do dnia 14 stycznia 2019 r.;
6. nr (...) z dnia 31 grudnia 2018 r. na kwotę 1.957,72 zł brutto, płatną do dnia 14 stycznia 2019 r.

Odbiór czterech ostatnich faktur został poświadczony przez C. K. jego czytelnym podpisem.

(dowód: dokumenty WZ – k. 10-93; faktury VAT – k. 94-107, zeznania świadka R. W. złożone na rozprawie w dniu 2 marca 2020 r., od 00:04:09 do 00:18:53 nagrania; zeznania świadka J. C. złożone na rozprawie w dniu 8 lipca 2020 r., od 00:07:29 do 00:18:27 nagrania)

C. K. nie zapłacił należności z powyższych faktur w terminie. J. C. dzwonił kilka razy do C. K., ponagłając go do zapłaty. C. K. twierdził wówczas, że czeka na przelew i rozliczy się z (...) Centrala spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową w K..

W dniu 18 lutego 2019 roku C. K. stawił się w hurtowni (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K. i zapłacił kwotę 5.000 zł tytułem należności z pierwszej faktury VAT. C. K. złożył wówczas również – w obecności J. C. – pisemne oświadczenie, w którym wskazał, że uznaje za bezsporne i wymagalne zobowiązanie wobec (...) Centrala spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K. w wysokości 37.448,89 zł wraz z należnymi odsetkami, wynikające z faktur o numerach (...) (należność z pierwszej faktury w wysokości 844,60 zł, pozostałe należności w tej samej wysokości, co w dokumentach rozliczeniowych). Jednocześnie oświadczył, że zobowiązuje się do spłaty zadłużenia w trzech ratach, tj. I rata do 15 marca 2019 r. w kwocie 12.000 zł, II rata do 15 kwietnia 2019 r. w kwocie 12.000 zł i III rata do 15 maja 2019 r. w kwocie 13.448,89 zł. Dodał, że w przypadku niewywiązania się w określonym terminie ze spłaty którejkolwiek z rat, powyższe ustalenia tracą moc i zobowiązanie staje się natychmiast wymagalne w całości.

(dowody: zobowiązanie – k. 108; zeznania świadka J. C. złożone na rozprawie w dniu 8 lipca 2020 r., od 00:07:29 do 00:18:27 nagrania)

Pismem z dnia 16 maja 2019 roku pełnomocnik (...) Centrala spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K. wezwał C. K. do zapłaty kwoty 37.448,89 zł wraz z należnymi odsetkami – w terminie 3 dni od otrzymania wezwania. Pismo nadano do C. K. w dniu 17 maja 2019 roku.

(dowody: wezwanie do zapłaty – k. 109, potwierdzenie nadania przesyłki – k. 110-111)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich autentyczności ani wiarygodności zawartych w nich informacji. Powyższe ustalenia Sąd uzupełnił na podstawie zeznań świadków: R. W., J. C. i M. S.. Sąd nie dał jednak wiary zeznaniom tego ostatniego w części, w jakiej twierdził on, że to R. W. był zobowiązany do dostarczania materiałów budowlanych w związku z realizacją inwestycji w B.. Sam M. S. przyznał, że nic nie wie na temat rozliczeń pomiędzy pozwanym a R. W., albowiem nie uczestniczył w pracach budowlanych w B.. Świadek, jako pracownik pozwanego, prawdopodobnie dysponował tymi tylko informacjami, które zostały mu przekazane przez C. K.. Zeznania świadka, który powziął wiedzę na temat treści umowy z relacji strony procesu, a nie z własnych spostrzeżeń, z samej natury rzeczy miały znikomą wartość przekonywania. Ponadto należało zważyć, że twierdzenia M. S. stały w sprzeczności z zeznaniami świadków W. i C., którzy stanowczo stwierdzili, że to pozwany odpowiadał za dostarczenie odpowiednich materiałów na budowę oraz że to on lub jego syn składali zamówienia u powoda.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego, bowiem zarządzeniem z dnia 28 maja 2020 roku (uznanym za doręczone z dniem 17 czerwca 2020 roku) pozwany został prawidłowo wezwany na termin rozprawy wyznaczony na dzień 8 lipca 2020 roku oraz pouczone o tym, że w razie nieobecności zawnioskowany przez niego dowód zostanie

pominięty. Na rozprawie pozwany nie stawiał się, nie wpłynęło również żadne usprawiedliwienie niestawiennictwa. W ocenie Sądu dalsze próby przeprowadzenia tego dowodu prowadziłyby tylko do przedłużenia postępowania. Sąd miał również na względzie, że dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny, uzupełniający i winien być przeprowadzony wówczas, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy z różnych przyczyn może okazać się niewystarczający dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z art. 299 k.p.c. (przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed 7 listopada 2019 r. – na mocy art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw - Dz.U. z 2019 r. poz. 1469) jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Jest to zatem dowód, którego celem jest przede wszystkim uzupełnienie materiału dowodowego, jeśli z przyczyn obiektywnych taka potrzeba występuje. Należy wskazać, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do jej rozstrzygnięcia, dlatego Sąd uznał za niecelowe dopuszczanie dowodu z przesłuchania pozwanego.

W niniejszej sprawie kwestią sporną między stronami był obowiązek zapłaty przez pozwanego żądanych przez powoda kwot z tytułu przedłożonych do akt faktur VAT. Powód twierdził, że pozwany winien zapłacić dochodzoną kwotę, bowiem sprzedał mu towar, za który ten nie uregulował należności. Z kolei pozwany kwestionował roszczenie co do zasady twierząc, że powód nie udowodnił, iż strony zawarły umowę, a towar został wydany pozwanemu. Wskazał, że nie upoważniał nikogo do odbioru materiałów w swoim imieniu. Pozwany podnosił też, że faktura jako dokument księgowy nie przesądza o istnieniu stosunku zobowiązaniowego, a pozwany nie otrzymał dokumentów rozliczeniowych ani ich nie zaksięgował. Nadto kwestionował złożone przez siebie oświadczenie o uznaniu długu, podnosząc, iż złożył je pod wpływem błędu i uchyła się od jego skutków.

Przed przejściem do dalszych rozważań warto wskazać, iż istnienie sporu między stronami, co do zasady, obliguje jedną z nich do udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 6 k.c. i 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, gdyż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, LEX nr 8416). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (zob. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695).

Przechodząc do dalszych rozważań prawnych, wskazać należy, że zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynikało, iż pozwany dokonał u powoda zakupu materiałów budowlanych w ilościach wykazanych w fakturach VAT. Odnosząc się do argumentu strony pozwanej, jakoby faktura nie mogła stanowić dowodu zawarcia umowy, wskazać należy, że zgodnie z zapatrywaniami judykatury, faktura jest powszechnie uznawana za jeden z dowodów, w oparciu o który sąd może samodzielnie lub z uwzględnieniem innych dowodów ustalić treść stosunku prawnego łączącego strony, a w konsekwencji mający znaczenie dla ustalenia istnienia i rozmiaru wierzytelności wynikającej z tego stosunku prawnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt V CSK 312/14, LEX nr 1712826). W niniejszej sprawie dowód z faktur wsparty został dowodami w postaci dokumentów wydania towarów, pisemnym oświadczeniem o uznaniu długu (w wysokości odpowiadającej należnościom z faktur) oraz zeznaniami świadków R. W. i J. C..

Należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom pozwanego, cztery spośród sześciu wystawionych na jego rzecz dokumentów rozliczeniowych zostały przez niego czytelnie podpisane. Nie ma zatem wątpliwości, że dokumenty te zostały pozwanemu doręczone. Pozwany nie dotrzymał zapowiedzi ze sprzeciwu od nakazu zapłaty i nie wykazał

niewuzględnienia spornych faktur w księgach rachunkowych. Należy podkreślić, iż pozwany jako przedsiębiorca z dwudziestoletnim stażem, powinien we własnym interesie bezzwłocznie wyjaśniać wszelkie wątpliwości związane z obciążeniem go nienależnymi świadczeniami. Tymczasem pozwany nie udowodnił, by na etapie przedsądowym kwestionował obciążenie go ceną za materiały budowlane lub domagał się skorygowania faktur. Przeciwnie, z materiału dowodowego wynikało, że w dniu 18 lutego 2019 r. pozwany uznał dług, składając niebudzące wątpliwości pisemne oświadczenie. Warto zauważyć, że tego samego dnia pozwany uiścił także kwotę 5.000 zł na poczet należności z pierwszej faktury, co w ocenie Sądu może zostać poczytane za tzw. niewłaściwe uznanie długu. Z tej przyczyny ugoda w przedmiocie ratalnej spłaty zaległości oraz późniejsze wezwanie do zapłaty zawierały kwotę tylko 844,60 zł tytułem należności z faktury nr (...), opiewającej pierwotnie na kwotę 5.844,60 zł. Nie ma to jednak kluczowego znaczenia wobec jasnego i wyraźnego uznania długu przez pozwanego na piśmie.

Jeśli chodzi o kwestionowane przez powoda dokumenty WZ, to na podstawie zeznań świadków ustalono, że wbrew twierdzeniom pozwanego, nie tylko on był upoważniony do odbioru towarów. Podczas wizyty w hurtowni powoda pozwany zapowiedział bowiem, że materiały może odbierać w jego zastępstwie jego syn lub R. W.. Należy zauważyć, iż tylko 17 spośród 84 dokumentów wydania zostało podpisanych w sposób czytelny – były to dokumenty podpisane przez R. W.. Pozostałych 67 dokumentów zostało podpisanych nieczytelnie, lub w ogóle nie zawierało podpisu odbiorcy. Sąd przyjął zatem domniemanie faktyczne (art. 231 k.p.c.), że towary określone w tych dokumentach przyjmował pozwany osobiście albo jego syn – co wynikało z zeznań J. C. i R. W.. Trzeba także zauważyć, iż wszystkie wystawione przez powoda faktury VAT zawierały wymienienie dokumentów WZ, które obejmowały. Jak już ustalono, pozwany przyjmował dokumenty rozliczeniowe i uznał wynikający z nich dług, co świadczy o niekwestionowaniu przezeń również faktu wydania mu towarów. Na marginesie trzeba też odnotować, że pozwany nie twierdził, by kiedykolwiek negował jakość materiałów budowlanych lub zgłaszał z tego tytułu jakieś reklamacje.

Pozwany, chcąc obalić dowód w postaci pisemnego oświadczenia o uznaniu długu, twierdził, że zostało ono złożone w wyniku błędu, a on uchyla się od jego skutków. Trzeba zatem wskazać, że zgodnie z art. 84 § 1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Przepis § 2 uzupełnia, że można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny). Forma i termin do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli zostały sprecyzowane w art. 88 § 1 i 2 – uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu lub groźby, następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. Uprawnienie do uchylenia się wygasa: w razie błędu - z upływem roku od jego wykrycia.

Na tle przytoczonych przepisów należy zasygnalizować trzy kwestie, które przesądzają o tym, że w niniejszej sprawie nie doszło do skutecznego uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli. Po pierwsze, jak słusznie wskazał pełnomocnik powoda, za nieskuteczne należy uznać oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożone przez pełnomocnika pozwanego w sprzeczności od nakazu zapłaty. Udzielone mu pełnomocnictwo procesowe (k. 129) nie obejmowało umocowania do podejmowania czynności materialnoprawnych. Stąd Sąd uznał, że powoływanie się na kwestię złożenia oświadczenia o uznaniu długu pod wpływem błędu stanowiło jedynie środek obrony, lecz nie mogło zostać poczytane za czynność materialnoprawną. Po drugie pozwany nie wykazał, by oświadczenie, o którym mowa w art. 88 § 1 k.c. zostało złożone powodowi przez pozwanego w inny sposób niż w sprzeczności od nakazu zapłaty, a złożenie takiego oświadczenia jest warunkiem sine qua non skorzystania z możliwości uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli. Po trzecie należy mieć na uwadze, że oświadczenie o uznaniu długu zostało złożone powodowi, stąd chcąc skutecznie uchylić się od jego skutków, pozwany winien wykazać, iż błąd został wywołany przez powoda, albo wiedział on o błędzie lub mógł z łatwością błąd zauważyć. Trzeba zauważyć, że pozwany zaferował jedynie lakoniczne i częściowo niezrozumiałe uzasadnienie swoich twierdzeń w kwestii błędu, pod wpływem którego działał rzekomo pozwany. Zdawał się on jednak twierdzić, że to nie powód, lecz R. W. wprowadził go w błąd. Pozwany zobligowany był zatem do udowodnienia, iż przedstawiciel powoda wiedział o błędzie, lub mógł z

łatwością go zauważyć. Nie przeprowadził on jednak żadnego dowodu na tę okoliczność. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że pozwany nie wykazał, by podpisując oświadczenie z dnia 18 lutego 2019 r. faktycznie działał w warunkach błędu i by złożył skuteczne oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych tego oświadczenia. Na marginesie warto zauważyć, że R. W., zeznając w charakterze świadka, zaprzeczył, by uzależniał wypłatę wynagrodzenia na rzecz pozwanego od podpisania przezeń oświadczenia o uznaniu długu wobec powoda. Innych dowodów na tę okoliczność pozwany nie zaoferował.

W świetle powyższych ustaleń, w próżnię trafiały argumenty pozwanego, który twierdził, że powód nie wykazał istnienia stosunku zobowiązaniowego między stronami ani dostarczenia mu towaru. Zdaniem Sądu, powód w sposób dostateczny udowodnił istnienie i wysokość swojej wierzytelności z tytułu umowy sprzedaży. Pozwany w niniejszym postępowaniu ograniczył się do składania wniosków w zakresie osobowych źródeł dowodowych. Przeprowadzone dowody z przesłuchania świadków nie potwierdziły jednak stanowiska pozwanego. Pozwany nie dostarczył dokumentów, których złożenie zapowiadał w sprzecznie od nakazu zapłaty. Ponadto, pomimo wezwania, nie stawił się na rozprawę i nie złożył usprawiedliwienia, co uniemożliwiło przesłuchanie go w charakterze strony.

Podsumowując, powództwo okazało się zasadne w całości. Mając powyższe na względzie Sąd na mocy art. 535 k.c. w zw. z art. 84 § 1 k.c. i 88 § 1 k.c. a contrario zasądził od pozwanego C. K. na rzecz powoda (...) Centrala Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w K. kwotę 37.448,89 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot i dat określonych w żądaniu pozwu. Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 2, art. 4 pkt 1 i 3, art. 4a i art. 7 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2020 r. – na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1649); t. jedn. - Dz. U. z 2019 r. poz. 118). Sąd zasądził odsetki od należności objętych poszczególnymi fakturami od dni następujących po terminach zapłaty określonych w tych dokumentach rozliczeniowych.

W punkcie II sentencji wyroku orzeczono o kosztach procesu po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 – zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. W niniejszej sprawie do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę powodową należały: opłata od pozwu w kwocie 1.873 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł – ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. z dnia 3 stycznia 2018 r. – Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Łącznie koszty procesu po stronie powodowej wyniosły 5.490 zł i tą kwotę należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie III i IV sentencji wyroku, czyniąc zadość regulacji art. 80 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. z dnia 4 kwietnia 2019 r. - Dz.U. z 2019 r. poz. 785), Sąd nakazał zwrócić stronom ze Skarbu Państwa niewykorzystane zaliczki na wydatki.

W pkt V sentencji wyroku Sąd oddalił wniosek o nadanie wyrokowi rygору natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 3 k.p.c., który stanowi, iż Sąd może na wniosek nadać wyrokowi nadającemu się do wykonania w drodze egzekucji rygór natychmiastowej wykonalności, gdyby opóźnienie uniemożliwiało lub znacznie utrudniało wykonanie wyroku albo narażało powoda na szkodę. W przedmiotowej sprawie brak jest okoliczności, które wskazywałyby na to, iż opóźnienie uniemożliwi lub znacznie utrudni wykonanie wyroku, a także aby powód został narażony na jakąkolwiek szkodę.